

ΦΩΝΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κι' έννιακόσια τρία,
δράσι και φιλοπατρία.

Δέκατον κι' έννατον μετρούντες χρόνον
'στὴν γῆν ἰδεοίμεν τῶν Παρθενόνων.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ένδιαφέροντα πολὺ.

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.

Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.

Γιὰ τὰ ξένα δωρς μέρη—δέκα φράγκα καὶ ἴσ' τὸ χέρι.

Τριάντ' Ἀγρότατον,
καιρός τοῦ μούστου.

Ἐνδοκίαιν ὁμοίωσα,
ἐκλογὴ φρενιτώσα.

**Φαδουλις και Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Π.—Ἐλα, καίμενε Φαδουλή, ποὺ βλέπεις τὸ παβάν,
ἐγὼ νὰ κάνω τὸν λαὸ και σὺ τὸν Ντεληγιάννη.
Ἐγὼ νὰλθῶ μὲ φώσφορ, μὲ ζήτω και νταουλι
'στὸ σπῆτι σου, παππούλη,
και σὺ νὰ ἔγῃς περίλαμπρος και πόλι, Κορδοῦν,
και νὰ τὸ πῆς ξανά.

Νὰ κάνης τζιριτζάντζουλας ρητορικῆς πολλαῖς,
πὲς τὸ νὰ σοῦ φωνάζωμε και σὺ νὰ μὴν τὸ λές.
Γιὰ πὲς τὸ μὲ τὸ χωρατὸ, γιὰ πὲς τὸ μὲ τὸ νάζι,
καθεὶς νὰ σοῦ φωνάζῃ,
και σὺ μὲ τὰ τερτίπικ σου τὸν κόσμο νὰ τὴν βέβης
κι' ἄλλα νὰ ρητορεύς.

Ἄλλ' ὕστερα μετὰ πολλὰ
νὰ μῆς τὸ ξαναπῆς, ξυλᾶ,
κι' ἐγὼ 'στους ἄλλους δίνοντας καταπραγιατικῆς και φάπαις
νὰ πῶ πὸς τὸ ξανάπες.

Φ.—Λοιπὸν τὴν ιδιότητα τοῦ Φαδουλή θ' ἀφήσω
και Θεωδώρας θὰ γενῶ γιὰ νὰ σε προσφωνήσω.
Και τώρα 'στὸ μακαλίον μου πηγαινί, μπουνταλά,
μὲ τρόπο νὰ τὸ ξαναπῶ και πρῶσχε κιάλα.

(Ὁ Φαδουλις
ὡς μαμπιαλις)

προβαίνον 'στὸ μακαλίον τοῦ μετὰ πολλῶν κυρίων
τὸν Περικλέτον τὸν λαὸν τὸν προσφωνεῖ δακρύων.)

Φ.—Θαυμάζω τὴν εὐγένειαν τοῦ προσφιλοῦ λαοῦ,
τοῦ τῶσον ἀγλαοῦ,
ποῦ κι' εἰς αὐτὴν τὴν ἐκλογὴν και πρὸ καιροῦ τὸν εἶδον
νὰ διατρέχῃ τὰς ὁδοὺς μὲ σύμβολα σκινιδῶν,
εἰς ξένους δὲ κι' ἰθαγενεῖς τὸν πανκίον νὰ σπεῖρη,
και μ' ἔξαψιν, ποῦ τὴν τιμᾶ,
γεννακοφρόνως νὰ χυμᾶ
σὲ δυστυχῶν μακαλιῶνων παχὺ τουλουμοτύρι.

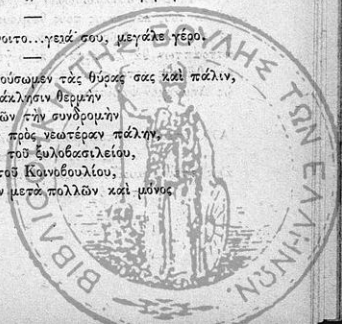
Ἐκ ταύτης τῆς ἀληθινῆς τοῦ πλήθους εὐγενεῆς
ἀντὼ κι' ἐγὼ τὸ θάρρος
μὲ τῶσον χρόνων θάρρος
' ἀγωνισθῶ παρὰ ποτε περὶ Μακεδονίας.

Π.— Μὲ τὰ Μακεδονιστικα
σ' εἶδα και σὲ λιμπιστικα.

Φ.—Ἐκ τοῦ λαοῦ τοῦ σκινιδᾶ, τοῦ τῶσον εὐγενεοῦ,
ἀντλεῖ δυνάμεις κι' ὁ πατριτῆς γρυκίας Κορδοῦν
' ἀγωνισθῆν περὶ ἔξλινον περὶ θεσῶν ἀγῶνα
και νῦν και 'στὸν αἰῶνα,
κι' ἐκεῖνον τὸν τοῦ κόμματος, ποῦ πάντοτε γεραίρω...

Π.— Ἀμήν, μακαρί, γένετο...γιαῖ σου, μεγάλε γέρο.

Φ.—Μετ' οὐ πολὺ θὰ κρούσωμεν τὰς θύρας σας και πόλι,
και μὲ παράκλησιν θερμὴν
τῶν σκινιδῶν τὴν συνδρομὴν
παρ' ὅλων θὰ ζητήσωμεν πρὸς νεωτέραν πόλιν,
ἐν ἄλλοις λόγοις, ὃ λαὸ τὸν ἑνωβασιλείου,
ἐπίκειται διάλυσις και τοῦ Κωνσταντινουπόλεως,
και ταύτην τὴν διάλυσιν μετὰ πολλῶν και μόνως

τὴν καρτερὴν σιωπῆράς, οὐ μὴν καὶ ἀνυπομόνας,
καὶ ἄνευ ἐπιεικῆς τῶλμας θὰ κακοντήσουν ροκκῆ.

Π.—Γεῖ σου, πακπούλη, πούρριζες πόντο τοῦ Δημητράκη.

Φ.—'Αν δὲν γενῆ διάλυσις ἀπελιπισθῆτε πλέον,
τότε δεῖνός θὰ βρουχθῆ με τρομακὰν μακίαν
καθῆνας τοῦ Συντάγματος σκινδογαίτης λέων,
καὶ τότε βάλτε ρήγανη καὶ στήν Μακεδονίαν.

Μόνον με νέκς ἐκλογάς
θὰ σκινδοβροντήσωμεν,
καὶ ἴσ' ὅν Βουλγάρων τῆς σραγῆς
μ' ἐκείνας θ' ἀπαντήσωμεν.

Μόνον εἰς τὴν διάλυσιν, ποῦ τόνον ἀνυμένεται,
καὶ ἡ λύσις τοῦ ζητήματος τῶν Μακεδόνων κλεισεται,
καὶ τότε θὰ καταλυθῆ καὶ ὁ Βουλγάρου, ποῦ κινεεται,
καὶ ἂν δὲν γενῆ διάλυσις τὸ κράτος διαλύσεται.

Μόνον ἂν γίνον ἐκλογαὶ βουλευτικαὶ καὶ πάλιν
καὶ εἰς νέκς ἐκκαχεύσωμεν ρητορικῆς κραιπάλην,
μόνον ὅπότεν παγκινῆ τὸ κράτος ζακακάρω
καὶ ἐκ πακρήρων καὶ ἐξωστῶν περὶ θεσμῶν πεκράρω.

Μόνον ὅπότεν πακινῆς ἀκούσατε χκαθάδες
καὶ κῦταῖς ἡ σκαροίτικῆς μου κολλήσων με χκαθῶδες,
μόνον ἂν ἔλθῃ ἴσ' ὅν Ἀρχὴν με νέκς γκατροσφῆρα
ὁ πρῶτον Μπονκαπάτης,
τότε, λαὲ μου σκινῆ, θὰ μακζυθῆ ἴσ' ὅν Σόφικ
καθῆνας λισκακῶτάτης.

Τότε θὰ δώσω πακτερὰ καὶ εἰς χεῖρας τῶν νηπίων
καὶ ἀπὸ τῶ γενεῖκ θὰ κραιτῶ τὸν νέον Πάπκν Πτον.

Π.—Πῆς τκ, μεγάλε Σαββκόβ...

Φ.—Πολλὰς φοραὶς σκς τῶπκ.

Π.—Νῆ Ζήσης, χγισο λείψανο, νῆ Ζήσης, Πτε Πάπκ.

Φ.—Τότε θὰ χάσῃ καὶ ὁ Γκασωφ Πακασκευὴν καὶ Τρίτην,
καὶ τότε μόνον εἶν ἔλπις
κραιτῶν ρομακίαν ἀσκαρῆς
νῆ κάμω καὶ ἄλλον πολεμον καθῶς τὸν μακκαρίτην,
καὶ ὁ Σακάρδος ἔπος εὐφλεκτον ἂν ἀνάψῃ ροκακῆδι....

Π.—Νῆ μὴ μοῦ σκαλετίζεσαι, ψαλόλιγνο σκινῆδι.

Φ.—Τότε θὰ δυνκακῶσωμεν με τὴν προτέραν ρώμην,
καὶ ἂν τοὺς κειμένους τοὺς θεσμοὺς πωσῶς δὲν ἐσεθῶμην,
καὶ εἰς τόνωνι τῶν ἐκλογῶν τοὺς εὐγενεῖς ἀγῶνας
ἀσκαρῶτων θὰ ακτήρηγο καὶ ὁ γῆρος τῆς Κορδῶνας,
καὶ θῆλεγε μετὰ σπουδῆς ἡ γρακῆ σκαροίτικῆς
ὡς Δῆμκρον ψφρίσατε τὸν Ἄλφκ κἂν τὸν Βῆτκ.

'Αλλ' ἐπειδὴ τὰ πράγματκ τὰ βλέπει σκαῦρ κάπος
ὁ τῆς Κορδῶνας Πάπκος,
ἀλλ' ἐπειδὴ μωρζῶμαι καὶ μερικῶς καὶ ἐν γένει
πῶς ὁ Μερκουῖρης βγαίνει,

ἀλλ' ἐπειδὴ πιστῶς τερῶ τοὺς καθεστῶτας νόμους,
καὶ σέβομαι καὶ τὸν λαόν, ποῦ βρέμαται ἴσους δρόμους.

Γ' αὐτὸ τὸν Ἀγγελόπουλον, πιστὸν τοῦ Κορδῶνιδῆ
καὶ ἀκαρῆτὸν συνάδελρον καὶ φίλον ἐν σκινῆδι,
δὲν σκαέπω με τὴν κραιταίαν τοῦ κόμματος κίγιδο
καὶ ἐπίσημον ἐπάνω του δὲν ἐβακκ σραγῆτκ.

Π.—Πῆς το γκατὶ μῆς ἔσκασες με τὰ τερτίπκκ τούτκ...
πῆς τσ, πακπού, νῆ πκζῶμοε σκαρῶκικα καὶ λαγοῦτα.

Φ.—'Αλλ' ἐπειδὴ... ζῆρω καὶ ἐγῶ...

Π.—Πῆς το γκατὶ μῆς ἔζι-

Φ.—'Αλλ' ἐπειδὴ, κυρίως, καθὼς τὸ συνεπῆρες, [ρκνες,
συναγωνίσθη μεθ' ἡμῶν καὶ ἐν τῇ Βουλγῆ καὶ ἀπέζω...

Π.—Πῆς το λοιπὸν νῆ τρελλαθῶ καὶ τὸν ζουρνῶ νῆ πκζῶμοε.

Φ.—'Αλλ' ἐπειδὴ τὸν φίλον μῆς ὀφείλεις νῆ συνδράμῆς,
φίλε λαὲ τῶν Ἀθινῶν,
καὶ ἂν ἐβγῆ τούτος πιθανόν
ν' ἀλλάξῶν στάσιν πακρνευθῆ ὁ Μπάλφουρ καὶ ἡ Δυνάμεις.

Π.—'Ὀχῶ! κοντεῦει νῆ τὸ πῆ
καὶ τρῖζει κῆθε μῆς γκατῆ.

Φ.—'Αλλ' ἐπειδὴ καὶ σῆμερον ἐλπίζομεν εἰς σκς...

Π.—Πῆσκας το, γῆρο, ζῆσκαρκ, μὴν τὰ ζερομασῆς.

Φ.—Γ' αὐτὸ τὸν Ἀγγελόπουλον, τὸν πρῶτον ἐν τοῖς πρώτοις,
τὸν συνιστῶ πρὸς ἔλους σκς ὡς εἶδος ἰδιώτης,
καὶ ἂς σπεύσων τῶρκ πρὸς κῦτὸν οἱ τῆς Κορδῶνας Πάπκκ...

Π.—'Ανάψετε βεγγαλικὰ καὶ ὁ γῆρος τὸ ζανῶπε.

Φ.—Καὶ τῶρκ τὰ σκινῆκ σου, λαὲ μεγάλε, κίνκ τκ.

Ἢ.—'Εμπκ τους, Κροῦγερ δυνκατέ, ποῦ βοηθῆς τὰδύντκ.

Φ.—Κ' ἂν σκακῆσῆτε πληθὸν ἀγρίων ἀντιπάλων
μετὰ γονθῶν ροπαλῶν,
κάτω, λαὲ, τὸ ρύπακκο καὶ ἀπάνω τὸ σκινῆδι...

Π.—Ζήτω, Σκινδογῶμῆν μῆς, τοὺς ἔφαγε τὸ φῆδι.

Φ.—Ζήτ' ὁ λαός, ὁ πάντοτε γεμναζὸς εἰς θυσίας,
καὶ ὁ Κώστικ Ἀγγελόπουλος ὁ Παλιγγενεῖσκ.

Εἶνικα τὰ μάλιστκ γλυκίς,
ἀγγέλιον τρυφερότερος,
καὶ ἀπὸ σκαρῶ τῆς Ἀφρικῆς
πολὺ φακμακρωτότερος.

Π.—'Αγγελοπούλαρ τὸν λέν, σἂν ἀγγελο τὸν εἶδκ,
καὶ μόνον οἱ Μερκουρικὸι τὸν λένε κτασκαρῆκ.

Ὁ γέρος τῶπε κι' ἄς χερῆ
τῶν σκινιδῶν τῆσκέρι...
μὰ 'πὲς το 'λίγο, Θεωδῶρ,
καὶ γὰρ τὸν Καλλιπέρη.

τὸν πρώτο κόντοπίθαρο μὲς στὴν ἀνεμοδόρα
καὶ κλασικὴ τῶν Ἀθηνῶν ψηλοκαπελαδοῦρα.

(Ὁ Φασουλῆς ὑποκριθεὶς τὸν μέγαν λαοσώστην
ἀρπίζει τὸν ἐξώστην).

Φ.—Λοιπὸν πῶς τὰ 'κατάφερα κι' ὁ λόγος πῶς σοῦ 'φάνη;

Π.—Σπουδαῖος κι' ἀπαράλλακτος καθὼς τοῦ Ντεληγιάννη.

Ἐμαθες κι' ὑποκρίνεσαι πολλὸ καλὰ τὸν γέρο...

Φ.—Ἀμμέ καὶ σὺ; σωστὸς λάος, διὸ καὶ σὲ συγχάρω.

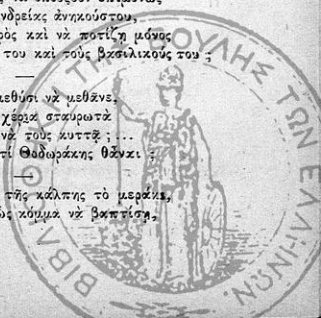
Π.—
Νὰ ζήσης, Κροῦγκερ μπικμπάλι
καὶ γέρο μας μαριόλο...
εἶγε δὲν εἶχε, Φασουλῆ,
θὰ πικίη πάλι ρόλο.

Φ.—Ἀμὲ τέτοιος κότσυρακι 'μπορεῖ σὲ σάλους ἐκλογῶν
νὰ κάθεται σιγῶν,
περὶ τὴν καλλιέργειαν τῶν ρόδων νὰ τυρβάζῃ
καὶ λόγους νὰ μὴ βγάξῃ;

Μέσα σ' αὐτὸ τῶν ἐκλογῶν τὸ εὐλογερὸ καμίνι
'μπορεῖ κι' ὁ μπάρμπας-Θεωδῶρος ἀμέτοχος νὰ μείνῃ;
Μπορεῖ νὰ βλέπῃ γύρω του τῶν σκινιδῶν τὰ θρέμματ'α
κι' οἱ δρόμοι νὰ ποτίζονται μὲ ψηροφόρων αἰματ'α,
'πὲς το καὶ ξαναπέστο μας νὰ σκουίζου ἐπιμόνας
καὶ νὰ μυκᾶται πόλεμος ἀνδρείας ἀνηκούστου,
κι' αὐτὸς νὰ στέκεται νοθρὸς καὶ νὰ ποτίζῃ μόνος
τῆς δόλιας μακτζουράνικις του καὶ τοῦ βασιλικῶς του;

Οἱ ψηροφόροι μ' ἐκλογῶν μεθύσι νὰ μεθάνει
κι' αὐτὸς μὲ χερὰ σταυρωτὰ
κι' ἀμύλητος νὰ τοῦ κυτᾶ; ...
καὶ τότε, Περικλέτο' μου, τί Θεωδῶρῆς θάνει;

Αὐτὸν τὸν τρώει πάντοτε τῆς κάλπης τὸ μεράκι,
ποθεὶ τὸν Ἀγγελοπούλου δὲ κόμμα νὰ βαπτίσῃ.

μά του φωνάζουν οι θεομοί : τί κάνεις, Θεωδώρακι ;
κι' ως ιδιώτης μοναχά ζητεί να τὸν συστήσῃ.

Κι' ἀμφιβάλλον κι' ἀμφιρρέπων
κι' ὄλο διαλύσεις βλέπων
κί κτυπῶν τοὺς ἐναγείς,
'στό χορὸ τῆς ἐκλογῆς
μία τὴν οὐρά του βάζει,
μία τὴν οὐρά του βγάζει,
κι' ὁ λαὸς ζητωκραυγάζει.

Π.—Νά ζήσῃ, Μαθουσαλά μας, ποτὲ νὰ μὴ πεθάνῃ,
ποῦ πάντα τὴν καρθούλα μας Ντολμα-Μπαζὲ τὴν κάνει.
Τῶπες τὴν πρώτη τὴν φορὰ, τῶπες κί τὴν δεύτερα,
κι' ὁ δριβάλος τῶν Τσουήθων ἐπῆρε τὸν πατέρα.
Γειά σου ποῦ τῶπες δεῖ φορεῖς... ἀλλ' ἂν τὸ 'πῆς κί τρίτη,
τότε θά κουτουλήσωμε μὲ τὸν Ἀποσπερίτη.

Φ.—Πέε το κί τρίτη, μπάρεμπα μου, νὰ φθάσωμε τὰς τέρακι,
μὰ πήμε, μίο κάρω,
'στὸν Σπύρο τὸν κουμπάρο,
ποῦ γέμισε τὸ σπήτι του μ' ἄνθη κί περιστέρκι.

Μερκούρερος ἀναφωνῶ,
τὸν κόσμο θά τρενάτῃω,
περιστέρακι θά γενῶ
'στοῦ Σπύρου νὰ πετάξω.

Π.—'Αν περιστέρι σὺ γενῆς, κί ἐγὼ θά γίνω γούτος
νὰ τρέξω 'στὸν Μερκούρερο... τί κόσμος εἶναι τοῦτος !
Γιὰ κούταξε, Φασούλαρε, τί γίνετ' ἐκεῖ πέρα !...
κί Σκαρπαθιώταις ἐρχονται μὲ ζήτω κί παντέρκι.

Κι' ἤκουσθη λόγων βροντερόν
ὁ Σπύρος ἀπαγγέλλων...
ὁ Σπύρος Δῆμαρχος παρὼν
κί Δῆμαρχός μας ἔλλων.

Γειά σου, Σπύρε σεβνταλῆ,
κί ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὄμιλων
πέρτουν λόγῳ στραγγυλοῖ
σὺν κήγ' στρουθοκαμήλων.

Φ.—'Ο Σπύρος τῶπε κί ἔτρεξαν ἀπὸ παντοῦ νερά,
ὁ Σπύρος τῶπε, Περικλῆ, κί ἐξώκισθ' ἡ πόλις,
ὁ Σπύρος τῶπε κί ἔγινε κί ἡ λαχαναγορά
κί ἐστέγκασε τὰ χόρτα του καθεῖς λαχανοπώλης,
κί ἐπάνω σὲ λαχανικὰ τρισύλιβος κοιμᾶσαι
κί τὸν λαχανοπώλεμον τοῦ Θεωδωρ' θυμασαι.

Π.— Ἐρριζ' ἐκείνος δεῖ μακτιχί
'στὸν δρόμων τὰχωνάριζ,
κί ἔλας ἡ πρὶν κολοσωτικῆς
ἐγίνικαν φρονάριζ.

Κί εἰς κάθε δρόμον κεντρικόν
ἴδμεν φῶς ἤλεκτρικόν
πρωτοφανές κί σπάνιον
σὺν ἓκ φῶς οὐράνιον,
κί τρέμον ὑπεχώρησε τοῦ ζῆρου τὸ βασίλειον
εἰς τῆς νικητὸς τὸν ἔλιον.

Φ.—'Ο Σπύρος τῶπε κί ἄρχισε νὰ γίνετα δουλειά
κί ἐκεφαλοποιήθησαν τὰ χρέη τὰ παλῆρα,
κί εἶπε 'στὸν Δῆμο τὸν γυμνὸ, 'στὸν Δῆμο τὸν σκακῆτι :
ἄρον εὐθὺς τὸν κρεβάτων κί ἀμέσως περιπάται,
κί ὁ Δῆμος τὸ κρεβάτι του τὸ σῆκωσε 'στὸν ὄμο
κί ἀμέσως ἔπῆρε δρόμο.

Π.—'Ο Σπύρος τὸ 'φώναξε, περιλημένη κάρω,
κί τῆς καθαρῆτιτος ἐλήθησαν τὰ κάρω.
'Ο Σπύρος τῶπε κί εἰς κειροῦς
δεινῆς ἀρχηματικῆς
κυττάεις κλάδους θαλεροῦς
κάρως δεινροφυτικῆς
'στὰς πρὶν γυμνὰς πλατειαίς.

Φ.—Τοὺς φόρους τοῦς δημοτικῆς 'στὸν Δῆμον παρεχώρησε
κί νέον κέρδος ἀληθές εἰς τοῦτον προσπόρισε,
κί πραγματάδα βλέπομεν παντοῦ δημοτικῆν
κί ὁ πρὶν ζηροτάτος αὐχμὸς τὰ στήθη δὲν πιεῖται,
κί τῶρα κατὰ συντάξιν ἀρχαίαν κί Ἀττικῆν
μὲ παρεμάνιας εὐτραφεῖς πολλὰ παιδικὰ παιζει.

Π.—Τῶπε κί ἀνεκκινίσθησαν σιφῆρὰ τοῦ Δῆμου κίτριά,
τῶπε κί εἰς ὄρως δὲν διψῆς κί θέρους κί χειμώνος,
τῶπε κί ἤλεκτροφωτιστικὰ κυττάξ ἀροδευτήρια,
ποῦ κἄθεσαι μακκάρος κί σπηλιάεις μόνος
τὴν στάσιν τὴν περιεργὸν τῆς φίλης Βρεττανικῆς
'στὰ τῆς Μακεδονίας.

Διῶ, λαί τῶν Ἀθηνῶν,
δεῦτε νὰ τὸν ἀσπρίσωμεν,
κί Δῆμαρχον παντοταίνον
τὸν Σπύρον διορίσωμεν.

'Ἀσπρο τῶν νιῶν οἱ χοροῖ,
ἄσπρο κί οἱ γυραλοῖ,
κί ἀφῆσατε τὸν Θεωδωρ'
μονάχος νὰ τὸ λέη.

Φ.— 'Ὀχι! ψυχὴ μου!... πάλι φοῦρα,
κί μακρία κί κουμπούρα,
ἔφρονικὰ, διαθλωσείς,
κί ἀκουσμάτια τῆς γλώσσας.

Βλέπω τῶν κελπῶν τὴν δοξάν... εἰς ἥφωον αἶμα πῆσει...
κί ἂν ὁ γέρος τὸ ἐκνάτες γέρος εἶναι κί ἔς τὸ λέη,
μὰ τὸν Ἀρχαῖον οἱ κοῦροι
θὰ τὸ πούν γιὰ τὸν Μερκούρη.

Π.—Ζήτ' ὁ Σπύρος, κί ἔλα τῶρα νὰ 'στὸ πῶ μὲ χαστου-
κί κημπόσαις ματσουκιάς. [κίται]

Καὶ καμπόσαις ποικιλίας, μ' ἄλλοις λόγους ἀγγελίας.

'Ο Μακρόδης Τεξανιώτης,
ἕνας κύριος ἱπόποτης,

μὲ καλλίστην εἰς τὸ Πέραν ἐμνηστεύθη δεσποινίδα,
ποῦ 'στὴν Πόλι διευθύνει τὴν ὄρακιν Βοσποριδα,
τὴν Καλλιγόνην Πραβεζιώτου, κί ὁ «Ρωμῆος» τῶν Ἀθηνῶν
ἔνκ βίον τοῦς εὐχῆθη κατὰ πάντα γαλανῶν.